

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ἡ ἱστορία τῆς Γυμναστικῆς ἐν Πάτραις κυρίως ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ 1891, ὁπότε ἰδρύθη ὁ Παναχαϊκὸς Γυμναστικὸς Σύλλογος.

Πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης σπασμωδικαί ἐνέργειαι ἀνεφαίνοντο ὑπὲρ τῆς Γυμναστικῆς ἐν Ἑλλάδι, αἱ δὲ Πάτραι, αἱ ἀγρύπνως παρακολουθοῦσαι τὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους, δὲν ὑπελείφθησαν καὶ ἐν τῷ ζητήματι τῆς Γυμναστικῆς.

Ἡ ἕδρα τῆς Γυμναστικῆς Συλλόγου ἐγένετο αἰσθητὴ ἔλλειψις· νέοι δὲ θερμουργοὶ καὶ δραστήριοι, ὡς οἱ κ. κ. Χρ. Κορύλλος, Γεώργ. Μπούμπας, ὁ ἐνδόξως πεσὼν εἰς Μπάνι τῆς Ἡπείρου ἐνθουσιώδης ἑφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς Ι. Κρητικὸς κλπ. συνέπηξαν τῷ 1891 τὸν Παναχαϊκὸν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Κ. Τζίνη.

Ὁ Παναχαϊκὸς ἐχρησίμωσεν ὡς ἀφετηρία τῆς μετέπειτα ἐν Πάτραις διαδοθείσης εὐρύτατα Γυμναστικῆς, καὶ ἀγλαὸν φυτῶριον τῆς μεταλαμπαδεύσεως τῆς Γυμναστικῆς ἐν τῇ Δ. Ἑλλάδι καὶ ταῖς ἡμέροις ἐπαρχίαις.

Ὁ Παναχαϊκὸς πρῶτος ἐν Ἑλλάδι ἐνεκαίησε τὸν θεσμὸν τῶν ἐνιαυσίων ἀγῶνων μεταξὺ τῶν μελῶν του προκηρῦξας τοιοῦτους τῷ 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1898 καὶ 1901.

Οἱ δὲ τοῦ 1896 Παναχαϊκοὶ ἀγῶνες, οἱ χροιάν Πανελληνίων λαβόντες, καὶ οἱ διεξαχθέντες ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Β. Οἰκογενείας, ἐσημείωσαν διὰ τὰς Πάτρας σταθμὸν ἀξιοσημείωτον ἐν τοῖς χρονικοῖς τῶν Πατρῶν. ἀνέδειξαν δὲ τὸν Παναθηναϊκὸν καὶ τὰς Πάτρας ὡς σκηπτουχοῦν τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀθλητισμοῦ.

Τῷ 1893 μέλη τινὰ τοῦ Παναχαϊκοῦ ἀποσπασθέντα συνέπηξαν τὴν Γυμναστικὴν Ἑταιρείαν Πατρῶν, ἣτις τοσοῦτον λαμπρῶς, ὡς καὶ ὁ Παναχαϊκός, ἐκλείσει τὸ ὄνομα τῶν Πατρῶν εἰς τοὺς διαφόρους Πανελληνίους τε καὶ Διεθνεῖς ἀγῶνας.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Παναχαϊκοῦ παρατηρήθη μεγίστη προθυμία καὶ συρροή πολιτῶν πάσης τάξεως ἀσυνήθης εἰς τὸ Γυμναστήριον. ἰδίως δέ, ὁπότεν ὁ Παναχαϊκὸς χάριν διαδόσεως τῆς Γυμναστικῆς ἐν Ἑλλάδι μετεκαλέσατο ἑγκριτοῦν ἐξ Ἑλβετίας Γυμναστὴν τὸν κ. Ἀλέξ. Ζούτερ, ὅστις παρέμεινε διδάσκων ἐν Πάτραις μέχρι τοῦ 1897.

Ἡ προθυμία ἢ ἔκτακτος καὶ τὸ ζῶηρον ὑπὲρ τῆς Γυμναστικῆς ἐνδιαφέρον τῶν Πατρῶν ἄριστα συμβολίζεται ἐν τῷ πρὸς τὴν Γυμναστικὴν ὕμνῳ

τοῦ Παναχαϊκοῦ Συλλόγου, ἀριστοτεχνικῶς ἀληθεῖ ὑπὸ τε ποιητικῆν καὶ μελοποιητικῆν ἔποψιν.

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΝ

Ποίησις Κυριοπούλου, ἱατροῦ

Μῆτερ τῆς δόξης, ἢ τροφὸς τοῦ κάλλους, τῆς ἀνδρείας
γενέτειρα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας
ἐπάνελθε, ὦ προσφιλὴς ἐξόριστος θεότις
ἔστιν ἔνδοξον κοιτίδα Σου. Ἑλλήνων ἢ νεότης
ὑπερηφάνως βλέπουσα ὡς δόξης μαυσωλεῖα
ὀρθούμενα τῶν ἐκλεκτῶν ἠρώων τὰ μνημεῖα,
Σὲ ἀναμένει εὐσταλῆς κρατοῦσα δάφνης κλώνον
νὰ θέσῃ ἔστους κροτάφους τῆς ἢ χεῖρ σου ἢ ἀνδρεία,
Τὸν στέφανον, ὃν ἤρπασε τὸ ρεῦμα τῶν αἰώνων.
Ἐπάνελθε καὶ ἡ Πατρις σὲ κράζει μητρικῶς
Σ' ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας τῆς «Ὁ Παναχαϊκός».

Πλὴν τούτου ὁ Παναχαϊκὸς μεγίστην ἔλλειψιν τῆς πόλεως πληρῶν,
συνέστησε καὶ Μουσικὸν θίασον ἀριτώτατα κατηρτισμένον ὡς καὶ Τμήμα
Ἑρετῶν πλουσιώτατα ἐφοδιασμένον.

Ὁ Παναχαϊκός, ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐν Ἑλλάδι Γυμναστικῶν Συλλόγων,
μεγίστης ὑπολήψεως καὶ ὑποστηρίξεως τυχὼν κατώρθωσε νὰ μεταδώσῃ τὸ
φιλογυμναστικὸν πνεῦμα εἰς γειτονικὰς ἐπαρχίας διὰ τῆς ἰδρύσεως Γυμνα-
στικῶν Συλλόγων καὶ διὰ τῆς ἀποστολῆς ὡς Γυμναστῶν τροφίμων αὐτοῦ,
ὡς τοῦ κ. Σπηλιωτοπούλου, Ἀθανασίου κλπ.

Ἐν Αἰγίῳ συνέστησε τὸν Γυμναστ. Σύλλογον «Ὁ Στράτων» ἐν Πύργῳ,
τὸν «Ἴφιτον» καὶ ἐν Μεσολογγίῳ τὸν «Πανατωλικόν».

Μετὰ πολλοὺς δὲ μόχθους καὶ θυσίαν πολλῶν χρημάτων ἐπετεύχθη
τέλος ἡ ἀνδρῆσις ὀλίγον τι πέραν τῶν Ὑψηλῶν ἀλωνίων ἰδιοκτητοῦ Γυ-
μναστηρίου περικαλλεστάτου καὶ διὰ πολλῶν Σουηδικῶν ὀργάνων πλου-
τισθέντος, ἀληθῶς ἐν μικρογραφίᾳ ὠραισιώτατου Σταδίου ἀνταξίου τῆς πό-
λεως τῶν Πατρῶν.

Ἡ τοιαύτη γιγαντιαία πρόοδος τοῦ Παναχαϊκοῦ κατὰ μέγα μέρος ὀφεί-
λεται εἰς τὸν διακεκριμένον τῆς πόλεώς μας ἱατρόν, ἀκούραστον καὶ πρωτερ-
γάτην παντὸς Ἑθνικοῦ ζητήματος, τὸν πλειστάκις συνεχῶς προεδρεύ-
σαντα καὶ νῦν Πρόεδρον κ. Χρ. Κορύλλον.

Τὸ τέκνον τοῦ Παναχαϊκοῦ, ἡ Γυμναστικὴ Ἑταιρεία, ἀνδρῶνθεῖσα, κατέ-

λαβε περιθλεπτον θέσιν μεταξὺ τῶν Γυμναστικῶν Σωματείων τῆς Ἑλλάδος, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔνεκεν διακεκριμένων ἀθλητῶν τῆς. Ἡ πρόοδος αὕτη τῆς Γυμναστικῆς Ἑταιρείας ὁφείλεται ἐπίσης δικαίως εἰς τὸν ἐνθουσιώδη τῆς Γυμναστικῆς Οἰασώσῃν καὶ Ἡρόεδρον αὐτῆς ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ νῦν τοιοῦτον κ. Στέφ. Τζίνην, τὸν ἀφειδέστατα δαπανῶντα ἐξ ἰδίων χάριν τῆς προόδου τοῦ Σωματείου του. (Ὁ τε Παναχαϊκὸς καὶ ἡ Γυμναστικὴ Ἑταιρεία παρ' ὅλην τὴν παρατηρουμένην ἀποστροφὴν πρὸς τὴν Γυμναστικὴν τῆς μείζονος κοινωνικῆς μερίδος, παρ' ὅλην τὴν παρατηρουμένην ἀπελπιστικὴν νόρκην καὶ μαρασμώδη τῆς νεολαίας μας κατάστασιν, παρ' ὅλην τὴν ἀκηδῖαν πρὸς τὰ ἀξιόλογα ταῦτα Σωματεῖα τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων, κατώρθωσαν νὰ διατηρήσωσιν ἀμείωτον καὶ ἀκμαῖον τὸ αἶσθημα τῆς Γυμναστικῆς, πολλάκις δὲ νὰ τιμῆσωσι τὴν Ἀχαϊκὴν ταύτην μητρόπολιν εἰς ἀγῶνας ἐν τε τῇ δούλῃ καὶ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι.

Τὰ δύο ταῦτα λαμπρὰ καὶ πρωτεύοντα ἐν Ἑλλάδι Σωματεῖα, Παναχαϊκὸς καὶ Γυμναστικὴ Ἑταιρεία, ἀτομικῆς καὶ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας καὶ ἀφιλοκερδῆς ἀποτελέσματα, οὐ μόνον σπινθῆρας Γυμναστικῆς φλογερούς διωχτεῦσαντο πρὸς τὰς γειτονικὰς καὶ ἑμόρους ἐπαρχίας, ἀλλὰ καὶ ταῦτα παρουσίασαν λάμπειν ἐκτάκτου λαμπρότητος ἐν τῇ φιλογυμναστικῇ, οὐ μὴν τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, κόσμῳ.

Τὸ πρῶτον συμμετέσχον ἀμφότερα τὰ Σωματεῖα εἰς τοὺς Πανελληνίους ἀγῶνας «τὰ Τήνια», τελεσθέντας ἐν Τήνῳ τῷ 1894, καθ' οὓς διέπρεψαν.

Εἰς τοὺς Διεθνεῖς τοῦ 1896, ὡς καὶ εἰς τοὺς προκριματικὸς τούτων Πανελληνίους, τὰ δύο ταῦτα Σωματεῖα συμμετέσχον δι' ἀρκετῶν ἀθλητῶν, ὡς τῶν κ.κ. Παπαϊωάννου, Τσακλιτήρα, Ἀρ. Πετμεζᾶ, Κοζάνιτζ, Σ. Χριστοπούλου κ.λ.π.

Κατὰ δὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1896 καὶ αἱ Πάτραι ἠτύχησαν νὰ δοξασθῶσιν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον διὰ τοῦ Ὀλυμπιονίκου ἐν τῇ ἀναρριχῆσει ἐπὶ κάλῳ τοῦ τελειοφοίτου τότε τοῦ Γυμνασίου κ. Νικολ. Ἀνδριακοπούλου τροφίμου τοῦ Παναχαϊκοῦ.

Ἐνεκεν τοῦ Ἑθνικοῦ τοῦ 1897 ἀτυχήματος, ἡ Γυμναστικὴ κίνησις ἐν Πάτραις ἐχαλαρώθη ἐπὶ πολὺ, ἵνα ἀργότερον συνεχισθῇ μετὰ μείζονος ἐπιμελείας καὶ θερμῆς.

Τῷ 1901 προκηρυχθέντων Πανελληνίων ἀγῶνων ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλήν. Ἀθλητ. καὶ Γυμναστ. Σωματείων, αἱ Πάτραι κατεῖχον τὰ πρωτεῖα ἐν τοῖς ἄθλοις καὶ τῇ πληθούῃ τῶν ἀθλητῶν.

Κατὰ τούτους νικηταὶ ἀνεδείχθησαν οἱ κ. κ. Στ. Χριστόπουλος ἐν τῇ πάλῃ, Δ. Τόφαλος ἐν τῇ ἄρσει βαρῶν, Κωτσῆς ἐν τῷ Μονοζύγῳ καὶ Δι-

ζύγω, ἅπαντες τῆς Γυμναστικῆς Ἑταιρείας. Καὶ οἱ κ. κ. Θεμιστ. Διακίδης ἐν τῷ ἄλματι εἰς ὕψος καὶ Βασ. Παπαγεωργίου ἐν τῇ Σφαιροβολίᾳ τοῦ Παναχαϊκοῦ.

Τῷ 1903 γενομένων πάλιν Πανελληνίων ἀγώνων αἱ Πάτριαι ἀντεπροσωπεύθησαν ὑπὸ τῆς Γυμν. Ἑταιρείας, τοῦ Παναχαϊκοῦ ἕνεκεν εὐλόγων ἀφορμῶν ἀποχωρήσαντος. Καὶ πάλιν ἡ Γυμν. Ἑταιρεία κατὰγει θριάμβους ἐν Ἀθήναις διὰ τῶν δεινῶν ἀθλητῶν τῆς Σ.Χριστοπούλου, Τοφάλου, Γεωργαντοπούλου, Παλαιολόγου κ.λ.π.

Ὁ δὲ Παναχαϊκὸς θέλων ὅπως ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἀδελφούς μας Σχιμίους ἐπιμόνως παρακαλέσοντας αὐτὸν συμμετέσχε τῶν «Σχιμίων» ἀποστείλας ἕνα τῶν πρωταθλητῶν του, τὸν κ. Βασ. Παπαγεωργίου εἰς τὴν ἀμαξόνα τοῦ Λίγαίου καὶ ἡρωϊκῆν μεγαλόνησον Σάμον.

Κατὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους, καθ' οὓς συμμετέσχον πολλοὶ ἀθληταὶ ἐκ διαφορῶν ὑποδούλων καὶ ἐλευθέρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος, ὁ τε Παπαγεωργίου καὶ οἱ τῆς Γυμν. Ἑταιρείας καλοὶ ἐπίσης ἀθληταὶ Κωτσῆς καὶ Τουρνᾶς ἐστόλισαν τὰς κονίστρας τῶν Πατραϊκῶν Γυμναστηρίων μὲ νέας ἀμαρῶντους δάφνας εὐλημμένας οὐχὶ ἐκ τῶν ὀρθῶν τοῦ Ἰλισοῦ ἢ τῆς Ἱερᾶς Ἄλτους, ἀλλ' ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῶν κορυφῶν τοῦ ὑπερρωμένου Κερκετέως. Διότι ὁ μὲν Τουρνᾶς ἐπρώτευσεν εἰς τὸν δρόμον τῶν 1500 μέτρων, ὁ Κωτσῆς εἰς τὸ Μονόζυγον καὶ Διζυγον, ὁ δὲ Παπαγεωργίου εἰς τὴν ἄρσιν τῶν βαρῶν ἑτέρα χεiri, εἰς τὴν λιθοβολίαν καὶ σφαιροβολίαν.

Παρέργεται ἀκριβῶς ἔτος καὶ τὸν Μάιον τοῦ 1904 προκηρύσσονται Πανελλήνιοι ἀγῶνες καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῇ Ἰωνικῇ Μητροπόλει τῇ Σμύρνῃ.

Καὶ οἱ μὲν ἐν Ἀθήναις, εἰς οὓς συμμετέσχε καὶ ἡ Γυμν. Ἑταιρεία, ἀπέτυχον οἰκτῶς, οἱ δὲ ἐν Σμύρνῃ μεγαλοπρεπέστατα διεξήχθησαν ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ τοῦ Παραδείσου ἔξωθι τῆς Σμύρνης ἐν μέσῳ μαγευτικωτάτης καὶ γοητευτικῆς πεδιάδος.

Ἐν τῷ καταμέσῳ ἐκείνῳ ἱπποδρομίῳ τῆς Σμύρνης τὸ ὄνομα τῶν Πατρῶν εὐφῆμιος καὶ συμπαθῶς φέρεται ἀνὰ τὰ στόματα πάντων, ἕνεκεν τῶν νικῶν τῶν ἀπεσταλμένων ἀθλητῶν.

Ἐκ μὲν τῆς γυμναστικῆς Ἑταιρείας εἶχεν ἀποσταλῆ ὁ πρωταθλητῆς τῶν βαρῶν Τόφαλος, ἐκ δὲ τοῦ Παναχαϊκοῦ οἱ κ. κ. Β. Παπαγεωργίου, Κ. Κοζανιτᾶς καὶ Ἄδρ. Πολλάκης.

Κατὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους ἐν μὲν τῇ ἄρσει βαρῶν ἐθριάμβευσεν ὁ Τόφαλος, ἐν δὲ τῷ Μονοζύγῳ καὶ Διζύγῳ διεκρίθη ὁ πλαστικώτατος Πολλά-

κης. Ὁ δὲ Παπαγεωργίου διέπρεψεν ἐν τῇ ἄρσει βαρῶν ἐτέρᾳ χειρὶ, δισκοβολία καὶ λιθοβολία.

Καὶ εἰς τοὺς τελευταίους τοῦ 1906 Πανελληνίους τοὺς καὶ προκριματικούς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἔλαβον μέρος πλείστοι ἀθληταὶ ἐκ Πατρῶν, ἐξ ὧν νικηταὶ ἀνεδείχθησαν οἱ κ. κ. Σ. Χριστόπουλος ἐν τῇ πάλλῃ, Δημ. Τόφαλος ἐν τῇ ἄρσει βαρῶν, Διακίδης ἐν τῷ ἔλματι εἰς ὕψος, Τσολιᾶς ἐν τῷ ἀκοντισμῷ. Πολλάκης ἐν τῷ Γυμν. πεντάθλῳ, Θεόδ. Μακρῆς ἐν τῷ ἔλματι ἐπὶ κοντῷ καὶ Βασ. Παπαγεωργίου ἐν τῷ ἀκοντισμῷ, σφαιροβολία, δισκοβολία, λιθοβολία καὶ ἀθλητικῷ πεντάθλῳ.

Εἰς τοὺς Ὀλυμπικούς δὲ τοῦ ἔτους τούτου, πρωτοφανεῖς διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀθλητῶν ἀνελθόντων εἰς 901, κατώρθωσαν νὰ ἐπιπλεύσωσιν οἱ ἐξῆς ἐν μέσῳ τόσῳ δεινῶν καὶ πεφημισμένων τῆς ὑψηλοῦ ἀθλητῶν, οἱ κ. κ. Δημ. Τόφαλος ἐν τῇ ἄρσει βαρῶν κηρυχθεὶς Ὀλυμπιονίκης καὶ οἱ ἀριστεῖς Θεμ. Διακίδης ἐν τῷ ἔλματι εἰς ὕψος, Κωνστ. Κοζανιτᾶς ἐν τῇ ἀναρριχῆσει ἐπὶ κάλῳ καὶ Ἄνδρ. Πολλάκης ἐν τε τῷ Γυμν. πεντάθλῳ καὶ τῷ ἐξάθλῳ τοιούτῳ.

Τιμὴ καὶ δόξα ἀνεκτίμητος διὰ τὰς Πάτρας.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Γυμναστικῆς θὰ ᾔσαν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ὑπέριτερα, ἐὰν τὰ δύο ταῦτα Σωματεῖα ἔπεινον ἀλλήλοις χεῖρα φιλίας καὶ συνεργασίας.

Οἱ νῦν Πρόεδροι τῶν Σωματείων κ.κ. Κορύλλος καὶ Ἰζίνης, ἄνδρες ρηξικέλευθοι καὶ θερμουργοὶ πρὸς τὴν προαγωγὴν καὶ δόξαν τῆς πόλεως, δὲν θὰ ὀκνήσωσι βεβαίως νὰ θέσωσι τὰς βάσεις νέας σταδιοδρομίας ἐν τῇ Γυμναστικῇ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν.

Τὴν σήμερον ὅμως μετὰ λύπης παρατηρεῖται ὅτι ἡ Γυμναστικὴ βαίνει φθίνουσα μὴ ὑποστηριζομένη δυστυχῶς μήτε ὑπὸ τῆς ὀρθοφρονούσης κοινωνικῆς μερίδος μήτε τῆς νεολαίας, ἥτις παραγνωρίζουσα τὸν ἀληθῆ προορισμὸν τῆς μετέφερε τὰς παλαιστρας ἐντὸς τῆς ἀσπρηνικτικῆς καὶ μεμολυσιμένης ἀτμοσφαιρας καπηλείων, ἐντὸς τῶν ψυχοφθόρων καφεείων, ἔνθα ἡ πρέφα, τὸ μπιλιάρδο καὶ τὸ σκάκι ὑποκατέστησαν τὸ ἀκόντιον, τὴν σφαῖραν καὶ τὰς κορύνας.

Καθ' ἡμᾶς εἶνε ἔργον ἢ μᾶλλον ὑποχρέωσις τῆς Πολιτείας, ἥτις θέλει πολιτίας καὶ ἄνδρας, νὰ διαδώσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν διδασκαλίαν καὶ καλλιέργειαν τῆς Φυσικῆς ἀγωγῆς παρὰ τοῖς νέοις.

Ἡ ἀναδίφησις καὶ ἐπισταμένη μελέτη τῶν ἀρχαίων καὶ νειωτέρων συγγραμμάτων, τὰ ἀθάνατα τῶν ἐνδόξων προγόνων μας ἀριστουργήματα, ἐξ ὧν ἐπήγασαν ἀρεταὶ τῆς ἀνδρείας, τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ ἡ γιγαντιαίοις βήμασι

χωροῦσα πρόοδος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου εἰς τὸ ζωτικώτατον τοῦτο ζήτημα, δύναται κάλλιστα νὰ ποδηγετήσῃ τὴν μαραινομένην καὶ περὶ ξένα τυρβάζουσαν νεότητα.

Πρέπει νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰ Γυμναστήρια καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, διότι διὰ τούτων πρόκειται νὰ ἀναζωογονήσωμεν τὴν φθισιῶσαν νεολαίαν καὶ νὰ χύσωμεν ἄλιγον αἷμα καθαρὸν, ὑγιεινὸν καὶ ζωηφόρον ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτῆς. Διὰ τούτων θὰ σκορπίσωμεν τὴν χαράν, τὴν εὐθυμίαν, τὴν κίνησιν, τὴν ὑγείαν, τὴν ἀλκὴν καὶ τὸ σφοῖγος ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, διὰ τούτων θ' ἀναλάβωσιν ἀρκούντως τὰ ἐκνευρισμένα καὶ ἐκ τῶν καταχρήσεων ἐκπεφυλισμένα τῆς σήμερον σώματα τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Ἄς μιμηθῶμεν τοὺς πεπολιτισμένους τῆς σήμερον εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἰδίᾳ δὲ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, τοὺς ἀγαγόντας εἰς περιβλεπτον θέσιν τὴν Γυμναστικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ λαοῦ, ἐφαρμόζοντες οὕτω τὸ τοῦ Δημοσθένους «ἔξεστιν ἡμῖν εὐδαίμοσι γενέσθαι οἰκείοις χρωμένοις παραδείγμασιν οὐκ ἄλλοτριόις».

Ἐἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε σήμερον ἀνάγκη νὰ γυμνασθῶμεν μεθοδικῶς, νὰ προλάβωμεν τὸν γοργῶ τῶ βήματι χωροῦντα Ἐθνικὸν μας ἐκφυλισμὸν, καὶ ὅταν αἰσθανθῶμεν τοὺς βραχίονας ἡμῶν στιβαροὺς, ἅς τολμήσωμεν νὰ αὐτοκαλωμεθα ἀπόγονοι τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Ἐπαμεινώνδου, τοῦ Ἀνδρούτσου, τοῦ Διάκου, τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ 21 ἡμιθέων. Καὶ τοῦτο, διότι νεότης ἀργοῦσα, νεότης φθίνουσα, νεότης ἐν τρυφηλότητι διαγούσα, νεότης ἀποχαυνομένη εἰς στιγμὰς, καθ' ἃς Νέα Ἐθνικὴ Παλαίστρα καὶ εὐγενὴς κονίστρα ἔχει διανοιχθῆ ἐν Μακεδονίᾳ, νεότης καταβάλλουσα μείζονας τῶν γυναικῶν φροντίδας περὶ τῶν τελευταίων συρμῶν τῶν Παρισίων καὶ τῶν κοσμητικῶν τῶν μυρεψέων κατασκευασμάτων, νεότης τοιαύτη, ἦντως, εἶνε ἀνάξια οὐ μόνον νὰ προσέρῃ κἄν τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα ὀνόματα, ἀλλ' οὐδὲ φρόνημα καὶ ψυχὴν δύναται ν' ἀναπτύξῃ, ἀλλὰ τῶν σωματικῶν ἡδονῶν ἔρμαιον καὶ δούλη, ἀδόξως θέλει τερματίζῃ τὸν βίον τῆς· διότι κατὰ τὸν ἔξοφον φυσιολογιστὴν καὶ διάσημον ἐκ Ζυρίχης Παιδαγωγὸν Rousseau «plus le corps est faible, plus il commande : plus il est fort, plus il obéit».

Ἄγιος Βασίλειος (Βραχνεῖκα) Ὀκτώβριος 1906.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Δημοδιδάσκαλος.